

Rapport 22:01:08

Från Kungliga Sekretariatet till Drottningens råd

SPOILERVERNING

Detta dokument innehåller många avslöjanden rörande Symbaroums spelvärld och riktar sig uteslutande till spelledare. Om du avser att spela och inte spelleda Symbaroum uppmanas du sluta läsa här.

JÄRRINGEN HAR PÅ MYSTISKA VÄGAR kommit över ett dokument där ädlingen Ralgai av Melion ger sin syn på situationen i Ambrias omvärld. Vi är själva aningen förbluffade över hur illa det ser ut och kan inte annat än undra om drottning Korinthia verkligen ägnar länderna bortom Ambria och Davokar tillräcklig uppmärksamhet. Även rapportens författare tycks vara betydligt mer oroad än de försiktiga formuleringarna ger sken av ...

Vi vill nu bjuda in er spelledare att läsa denna rapport med oss. Vad ni sedan gör med den är som vanligt helt och hållet upp till er, men vi vill att ni ska vara medvetna om det följande:

Krönikan om Törnnetronen kommer att bjuda in spelarna och deras karaktärer att besöka flera av de platser som beskrivs nedan. Detta gäller i synnerhet Mannahem (inkl. Landfall), Alberetor och Mörkerlandet Lyastra.

Under kampanjens gång kommer det dessutom att dyka upp individer från alla omnämnda platser – agenter för främmande makter eller enskilda spelledarpersoner som av olika anledningar har sökt sig till Ambria.

De platser som spelar en mindre roll för Törnnetronen kan mycket väl komma att bli föremål för fristående moduler, även om något sådant ännu inte är bestämt. Stadsstaterna ligger närmast till hands i detta sammanhang, då vi har för avsikt att använda dem som utgångspunkt för en framtida äventyrskrönika.

ANVÄNDNINGSFÖRSLAG

Hur du som spelledare väljer att använda detta dokument är din ensak. Kanske nöjer du dig med att hålla Melions högst subjektiva och av särintressen influerade rapport för dig själv, som en fond för iscensättandet av spelgruppens öden och äventyr. Exempelvis kan du låta rollpersonerna träffa en eller annan filur som kommer från (eller påstår sig komma från) någon av regionerna men som i huvudsak har en helt annan roll att spela än som informationskälla.

Ett annat alternativ är att faktiskt låta rollpersonerna lägga vantarna på och läsa rapporten. Kanske har detta hemligstämplade dokument kommit på villovägar och rollpersonerna får till uppgift att hämta tillbaka (men ABSOLUT inte läsa!) det – något som skulle kunna utvecklas till en serie äventyr i maktens korridorer? Eller så dyker texten upp som av en slump, kanske i en död kurirs sadelväska eller på någon uppsatt ädlings skrivpulpet.

Oavsett vilket hoppas vi att läsandet av rapporten ska bidra till att ge både dig och dina spelare en fördjupad känsla för den värld där drottning Korinthia, Förstefadern, Storhövdingen och alla de andra lever och verkar. Det finns garanterat oändligt många äventyr kvar att uppleva i Ambria och Davokar, men även om rollpersonerna inte genast packar kappsäcken och reser mot främmande nejder litar vi på att de insikter som förmedlas av rapporten kommer att förgylla deras (tillika spelarnas) upplevelse av Symbaroums spelvärld.

År 22 efter Segern, Ynedars månad
Kungliga Sekretoriets rapport nr 22:01:08

Rapport till Drottningens råd rörande kringvärldens tillstånd; dikterad av Ralgai av Melion vid Kungliga Sekretoriet, nedtecknad av klerk under överinseende av överste Revina av Kalfas.

De skrivelser som inkommit under senaste månaden har inte bjudit på några överraskningar men bekräftar bilden av en värld vari svaga men icke obetydliga hotbilder mot vårt skinande rike långsamt växer sig starkare. Ingen ska påstå att kringvärldens nuvarande belägenhet är sådan att den bör stjäla uppmärksamhet eller resurser från det nödvändiga arbete som pågår inom det ambriska väldets gränser (Davokar och slätterna inkluderat). Men icke desto mindre vill vi minna Drottningen om att Sekretoriet, troget och nitiskt arbete till trots, upplever vissa svårigheter att fullgör sina plikter, givet de medel som står till förfogande.

Mannahem och Landfall

Även denna gång måste noteras att en av tre förväntade skrivelser från Mannahem har utblivit. Vad som hindrar Lea av Garlaka och hennes följe från att meddela sig vet vi ingenting om, men kanske är det dags att ålägga någon att undersöka saken (resursförstärkning fordras).

Tidigare uppgifter om spirande liv i asköknarna har fått ytterligare näring. I anslutning till norra Mannahems enda tjänliga sötvattenkälla uppvisar marken tecken på att suga åt sig av vätan. Rapporten är svårläst, skriven med ostadig hand och grumlig tanke (oklart varför), men kan tolkas som om även friska groddar har hittats kring källan och att specimen har skickats med löpare mot Yndaros (förmodas i så fall anlända om två till tre månader).

Våra ansträngningar att nå Landfall är fortsatt fruktlösa. Ingenting har hörts från de tre agenter som har givit sig av ut på vattnet. Mest troligt har de förolyckats på vägen, i alla fall om man ska fästa vikt vid Leas tidigare utlåtande (för referens: "Att döma av hur vindar, vågor, dimma och strömmar beter sig tycks det som om Landfall ogärna låter sig besökas.").

Drottningen ombeds återigen överväga att låta våra kunskapare närma sig de människor som har siktats längs fastlandets kust, nära ön. Visst är det riskabelt, vilket incidenten med jätten återgiven i en tidigare månadsrapport demonstrerar - dessa välvuxna, gulbleka människovarelser är uppenbarligen tungt rustade och mycket skickliga som både krigare och mystiker. Men vill vi veta mer om Landfall, ispelarna och de strandade stenskeppen kan dessa människovarelser mycket väl vara vår enda chans.

Mörkerlandet

Framgångarna har inte varit fler i det förmörkade Lyastra. Opalstormar härjar fortfarande bäcksvarta kring flera av dess förstörda helgedomar och den som omsveper gamla Ljusna har till och med ökat i styrka och omfång.

Den av våra agenter som rört sig allra djupast mot sydöst har dock äntligen hört av sig; en framgång även om hennes rapport dryper av mörker. Hon har anträffat liv, eller snarare vanliv - tre byar vars skenlevande befolkning tycks försöka återskapa sin sedan länge fördärvade tillvaro. De plöjer fåror i livlösa jordar, vallar osynliga djur på slätter fulla av förtorkade kadaver, sätter ut djursaxar och gräver fallgropar trots att fällorna aldrig fångar annat än vilsekomna, vandöda människor. Drottningen kan alltså vara förvissad om att det en gång så bländande Lyastras fallna befolkning, våra fiender, har fått det straff de förtjänar.

Enligt nyligt samtal med Syster Losadra av Prios Piska har svartkapporna rönt viss framgång i jakten på de tre disciplar som antas vara i (van)livet. Hon vägrade tala

klarspråk. Vår tolkning av det som sades är dock att de skymningsjägare som jagar Discipel Joab har siktat sitt byte men att denne flydde rakt in i opalstormen som härjar kring Svarta Haaras. Drottningen uppmanas att ålägga Stormåstaren uppdraget att med fördubblade ansträngningar finna metoder att stilla stormarna eller åtminstone göra dem farbara. Kanske kan ärkehäxan vara behjälplig i detta?

Alberetor

Från fornlandet rapporteras om stridigheter kring Orakelklippan. All övrig mark på gammelhertiginnan Alevia av Brigos ägor har slutligen förmörkats och hennes söner kräver nu att Oreagos följare ska lämna regionen. Som tidigare rapporterats har dock orakelkulten fortsatt att växa. Trots stränga initieringsriter som dräper minst fyra av fem hoppfulla bedöms Oreago ha över tusen, kanske så många som två tusen tillbedjare - bestående av de dugligaste bland de som av olika anledningar har valt att bli kvar söder om Titanerna. Om hertiginnan framhårdar i sin vägran att lämna Slott Brigo bör Drottningen överväga att vädja till hennes söner, alternativt att sända trupp till det ädla blodets försvar.

Den Grå dödens utbredning uppvisar inga tecken på att tappa fart, snarare tvärt om. Vid sidan om ovan nämnda exempel har jordsjukan spritt sig ända upp till de östliga bergstrakterna, där källorna nu flödar av isande midnattsvatten och marken tycks fullständigt dränerad på näring. Mer och mer talar emot teorierna som förknippar spridningen med de vandöda hordernas förflyttningar; visst finns ett samband mellan dragoulernas rörelser och smittans utbredning, men eftersom Grå döden även slår hårt mot områden helt fria från vandöda är nog orsakssambandet det omvända - nämligen att horderna hela tiden söker sig mot friskare marker och de bytesdjur som där finns kvar.

Slutligen bör sägas att utvecklingen håller i sig vad gäller den avtagande inströmningen till lägerplatserna söder om

bergen. Fornladet är nu nästan tömt på levande blod och endast en bråkdel av de som bestämt sig för att stanna lär hinna ångra sig innan de möter döden. De som väntar på säker passage över bergen kan räknas i tiotusental, uppdelade på ett dussin tältläger, och de är i allt sämre skick - mentalt såväl som kroppsligt.

Fristaden

Denna månads mest alarmerande rapport kommer från vår legat i Fristaden. Mäster Deledo har inte träffat Furst Galarman II eller någon av dennes Rådsherrar på över ett halvår men hans agenter har genom utpressning lyckats tillskansa sig en serie sekretessbelagda dokument.

Förutsatt att dokumenten är äkta tyder allt på att Fristaden ligger mycket illa till. Trots väl tilltagna löften om pekuniär ersättning har inte en enda människokvinna registrerat sig som havande under det senaste kvartalet, och bara två förlossningar har resulterat i levande avkomma - i båda fallen gravt vanställda gossebarn.

Ett annat dokument redogör för Mastodontens förflyttningar och tillväxt. Enligt Fristadens jägarpatruller drar styggelsen allt längre söderut, lika långsamt och lika obevekligt som den växer i omfång. De senaste beräkningarna gör gällande att den kommer att vara synlig från stadens murar inom fyra år, kanske till och med tidigare än så.

Den tredje ringmuren kommer att sluta sin krets inom några månader och från de torn som redan står färdiga ekar harmonimästarnas livsbevarande hymner dygnet om, i ett (förmodligen fåfångt) försök att rena västanvinden från smittor. Men muren till trots: den enda rimliga analys som Drottningen kan göra är att Furst Galarmans stad står på ruinens rand. Allting tyder på att isolationismen och protektionismen kommer att förvärras och att den tidigare så blomstrande handelsstaten kommer att börja vissna i takt med att rädslan ökar.

Ordenslandet

Den snabba utveckling som rapporterats från Ordenslandet efter instiftandet av teologämbetet fortsätter i rasande fart. Det kan sannerligen tyckas som om dessa flyktingar och desertörer, vilka en gång lämnade Drottningens rike med anledning av Prios rättfärdiga upphöjelse, har nått orättfärdig framgång under Teologens enande styre. Men mycket tyder på att detta är en chimär; att de i själva verket gräver sin egen grav.

Enligt uppgifter från våra kunskapare är Den stora reningen nu genomförd - all vild natur i regionen har kultiverats och alla marker välsignats, renats från svärta i de Unga gudarnas namn. Däremot låter samma rapporter meddela att landet alltjämt plågas av uppdykande styggelser, enligt det lokala prästerskapet manifesterade som ett resultat av den ondska som har fördrivits ur mark och vatten. Hur det än är med den saken hinner dessa stygga bestar sällan härja särskilt länge innan någon av Bödelns skvadroner lyckas nedgöra dem eller, i flertalet fall, driva dem blödande och ärrade på flykt ut i Mastodontens härjaland i söder.

Teologen och dennes domare har ännu inte färdigställt lagboken Unga Gudars Diktat, men något av dess innehåll har redan trätt i kraft och Jordemoderns starka ställning går inte att ta miste på. Perversion och excess lyfts fram som de allvarligaste överträdelser en människa kan göra sig skyldig till - enkelt uttryckt, att medvetet begå avvikelser från eller till överdrift göra bruk av Det naturliga tillståndet. Med andra ord, från vad vi hittills kan utröna upphöjer Teologen naturen över människan och bakbinder all ambition att göra det mesta av Prios gåvor. Och sedan förvånas de över styggelsernas uppdykande!?

Vi måste följa utvecklingen noga. Förhoppningarna om att Ordenslandet kan utvecklas till en allierad i kampen mot klanerna och Järnpakten är inte längre lika starka.

Stadsstaterna

Sedan vi nu har förlorat kontakten med vår andra etablerade kunskaparcell, och emedan de tre nya ännu inte har hunnit utveckla sina kontaktnät, finns det inte mycket mer än rykten att gå på vad gäller situationen bland stadsstaterna. Ingenting tyder på att krigsfronten har flyttats, vare sig åt norr eller söder, men det sågs att jakten på bortbytingar har intensifierats i gränsstaterna Dern, Koral och Regol. Att man verkligen har funnit metoder för att avslöja bortbytingar redan i vaggan är ännu varken bekräftat eller dementerat.

Ett annat rykte, uppsnappat i Fristaden, säger att ytterligare en stadsstat har utträtt ur Städernas förbund och att det ska röra sig om nyss nämnda Koral – den stat som hittills har ansvarat för förbundets centrallinje längs fronten. Skulle det stämma och om Koral dessutom (vilket tidigare uppgifter tyder på) har inlett hemliga överläggningar med både prinsessan Mon-So Aion och flera redan självständiga stadsstater kan det få förödande effekter på sikt.

Minns att uppgifterna är obekräftade och högst osäkra, men skulle Städernas förbund falla innebär det med största sannolikhet ett slut på kriget. Ett nytt fördrag, företrätt av Korals makthungriga kansler Aldamal, som börjar blicka österut i stället för västerut är sannolikt ett av de mest hotfulla scenarion som för tillfället kan skisseras. Planer för avlägsnandet av kanslern bör skyndsamt upprättas, kanske även verkställas inom kort.

En annan rapport som det med förskräckelse pratas om bland Ordenslandets präster och som motsäger att Det eviga kriget skulle vara på väg mot sitt slut talar om en ny akademi i Rofeld, stadsstaten söder om Koral. Detta kan förstås vara en lögn uppdiaktad av Teologen i propagandasyfte. Men påståendet att en ny mystisk tradition byggd på alkemisk grund har utvecklats måste tas på allvar – inte för att den (som prästerna säger) helt skulle ägna sig åt "perverteringen av Det naturliga tillståndet" utan då vi genom eldrör och raketbatterier sedan tidigare har sett prov på vilken förödelse stadsstaternas alkemister kan åstadkomma.

Sammanfattning

Vi kan konstatera att den information som har kommit oss till godo den senaste månaden både är osäker och till huvudsak oroväckande, på gränsen till alarmerande. Drottningen själv får stå för ljuset i vår värld, samman med Prios som älskar vår Nattbane lika högt som Han själv är älskad.

Skulle Sekretoriet drista sig till en analys är den yttre hotbilden mot riket låg men på flera fronter stegrande. Drottningen bör vara på sin vakt mot farkomna resenärer, särskilt de som befinner sig i Yndaros: de som rör sig bland flyktingarna för att rekrytera arbetskraft till Fristaden; de emissarier från Ordenslandet som, inbjudna eller inte, gästar Martyrkatedralen och klosterskolan; de ambassadörer som stadsstaterna skickar till huvudstadens hov och handelshus. Visst finns där faror i Davokar och omvärlden, men Drottningen uppmanas att också upplåta viss uppmärksamhet åt det som händer inom Ambrias gränser, kanske också avsätta resurser för inrättandet av en ny avdelning inom Sekretoriet med uppgift att kartlägga potentiella hotbilder på hemmaplan. Om nu inte skymningsbrödernas ansträngningar på den fronten antas vara tillfyllest, vill säga.

Slutligen vill vi upprepa önskemålet om ökade resurser i syfte att iscensätta en expedition till Arkipelagen. Det blir allt mer uppenbart att något har hänt med de tidigare så karga klippöarna. Det senaste i raden av intresseväckande rykten säger att Ordenslandet har genomfört en inte helt misslyckad utfärd dit och att den ensamma återvändaren bekräftade delar av det som tidigare rapporterats av sjömän och upptäcktsresande. Han ska visserligen ha varit "utom sig" eller rent av "allvarligt rubbad", men han påstod sig ha vandrat genom urtåta skogar fulla av liv, dessutom liv av aldrig tidigare skådat slag - varelser han kallade "björnsjindeln", "flygande dimkatten", "lindormskvinnan" och "myrgossarna". Enligt rapporten ska han dessutom i en och samma mening ha sagt att a) öarna är obebodda och b) det finns alviska jägarband på landbacken.

Mannen vrålade allt detta utanför Bödelns kapell i Tempel-
staden och uppträdde med samma vansinne vi har lärt oss
känna igen från alla som bär vittne om Arkipelagen. Men,
återigen, Sekretariatet undrar ödmjukt om vi har råd att avstå
från en närmare undersökning. Detta särskilt med tanke på
innehållet i rapport 22:06:12, betitlad: "Tillvarons fluktuerande
stabilitet i Svartbeckaträskets bottenlam".

Er ödmjuka tjänare

Hjalmar av Melion

22:01:08

Ambrias omvärld

År 22 efter Segern

